

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžo/70/2015
Identifikačné číslo spisu: 7012201357
Dátum vydania rozhodnutia: 23.08.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7012201357.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Kataríny Benczovej a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcov: 1/ Obec Boľany, Kvetná 243/1, Boľany, 2/ Pozemkové spoločenstvo - urbárska spoločnosť Boľany, Hlavná 237, Boľany, 3/ K. J., nar.: XX.XX.XXXX, D. X, 4/ W. N., nar.: XX.XX.XXXX, D. XX, zastúpených advokátom JUDr. Zsoltom Hodosim, Veľkoblahovská 6750, Dunajská Streda, proti žalovanému: Okresný úrad Košice, Komenského 52, Košice, za účasti: Q. C., Q. XXX, zastúpeného advokátom JUDr. Andrejom Molnárom, Majlátha 2518/14, Kráľovský Chlmec o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu (bývalý Krajský lesný úrad Košice) č. 2012/00324-2 zo dňa 18.09.2012 o odvolaní pribratého účastníka proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/340/2012-84 zo dňa 12.11.2014 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/340/2012-84 zo dňa 12.11.2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) podľa § 250j ods. 2 písm. d/ a e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie Krajského lesného úradu Košice č. 2012/00324-2 zo dňa 18.09.2012, ako aj rozhodnutie Obvodného lesného úradu Michalovce č. 2012/00168-Ga zo dňa 22.06.2012, ktorým boli podľa § 16 ods. 1 zákona č. 23/1962 Zb. o poľovníctve (ďalej len „zákon č. 23/1962 Zb.“) schválené predložené zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva medzi Q. C. - I., Q. XXX ako nájomcom a prenajímateľmi, uvedenými vo výrokovej časti uvedeného rozhodnutia Obvodného lesného úradu Michalovce o postúpení výkonu práva poľovníctva v poľovnom revíri č. XX D.. Zároveň krajský súd priznal žalobcom náhradu trov konania v sume 1.136,66 Eur a pribratému účastníkovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku diferencoval žalobné námietky hmotnoprávneho obsahu vzťahujúce

sa na rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov uvádzané žalobcami v 1. a 2. rade a procesnoprávnymi námietkami uvádzanými žalobcami v 3. a 4. rade, s ktorými podľa ich tvrdení správne orgány nekonali ako s účastníkmi konania, čím zásadným spôsobom porušili ich procesné práva.

Vo vzťahu k žalobným námietkam žalobcov v 3. a 4. rade krajský súd pri povinnej aplikácii správneho poriadku na preskúmanú právnu vec vychádzal z ust. § 26 tohto zákona (doručovanie verejnou vyhláškou). Dôvodil, že správny poriadok rozoznáva iba dva prípady, keď je správny orgán povinný doručovať písomnosť verejnou vyhláškou: ak to ustanovuje osobitný zákon alebo ak účastníci konania alebo ich pobyt nie sú správneho orgánu známi. Krajský súd v tejto súvislosti konštatoval, že ani jedna z týchto procesnoprávných podmienok na doručovanie písomnosti verejnou vyhláškou v preskúmanej právnej veci nenastala vo vzťahu k žalobcom v 3. a 4. rade, ktorí tak podľa názoru krajského súdu boli v administratívnom konaní ukrátení na svojich procesných právach. Krajský súd sa nestotožnil s argumentáciou právneho predchodcu žalovaného (Krajský lesný úrad Košice), podľa ktorej „aj keď žalobcovia v 3. a 4. rade sú vlastníkami poľovných pozemkov začlenených do PR D., toto právo si aktívne neuplatnili, a preto s nimi správne orgány nekonali." Druhostupňový správny orgán tak podľa názoru krajského súdu neučinil rozdiel medzi procesnými právami účastníka konania a hmotnoprávnymi možnosťami vyplývajúcimi účastníkom správneho konania zo zákona č. 23/1962 Zb., ktorý sa na účastníkov konania vzťahuje v preskúmanej právnej veci. Krajský súd poukázal na údaje vyplývajúce z katastra nehnuteľností, podľa ktorých je preukázané, že žalobcovia v 3. a 4. rade sú vlastníkami nehnuteľností v k.ú. D., ktoré sú súčasťou predmetného poľovného revíru. S poukazom na § 2 ods. 1 zákona č. 23/1962 Zb. krajský súd dôvodil, že toto zákonné ustanovenie nedáva správneho orgánu do rúk oprávnenie v konaní podľa tohto zákona nerešpektovať procesné práva účastníkov konania vyplývajúce z dotknutých ustanovení správneho poriadku. Účastník konania má mať aj v rámci právnej procedúry a podľa § 16 zákona č. 23/1962 Zb. v prvom rade zabezpečenú procesnoprávnu možnosť zákonom predpísaným spôsobom sa dozvedieť o začatí správneho konania a o tom, že v jeho priebehu si tak môže uplatniť všetky práva hmotnoprávnej a procesnoprávnej povahy vyplývajúce z daného obsahu a charakteru administratívneho konania. V tejto súvislosti krajský súd dôvodil definíciou účastníkov konania podľa § 14 ods. 1 správneho poriadku.

Vo vzťahu k žalobným námietkam poukazujúcim na nezohľadnenie relevantných právnych kritérií vzťahujúcich sa na osobu nájomcu Q. C. - I., Q. XXX, u zmlúv schválených správnym orgánom prvého stupňa krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na § 2 ods. 2, § 4, § 14 ods. 2 a 3 a § 16 zákona č. 23/1962 Zb. a uviedol, že povinnosť primeranej aplikácie § 4 uvedeného zákona pre posúdenie možnosti prenajať výkon práva poľovníctva fyzickej osobe obsahuje pri postupe správneho orgánu podľa § 16 ods. 1, druhá veta, zákona č. 23/1962 Zb. povinnosť správneho orgánu podrobne skúmať spôsobilosť danej fyzickej osoby pre výkon práva poľovníctva tak, aby bol zabezpečený dôsledne a kvalitným spôsobom výkon práv a povinností súvisiacich s právom poľovníctva, ako to vyplýva z § 1 zákona č. 23/1962 Zb. Krajský súd zastával názor, že správne orgány oboch stupňov pri posudzovaní právnych podmienok pre schválenie zmlúv o nájme výkonu práva poľovníctva podľa § 16 ods. 1 zákona č. 23/1962 Zb. nebrali dostatočne do úvahy právne záväzný názor obsiahnutý v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžo/41/2010 zo dňa 15.03.2011, ako aj zákonné kritériá vyplývajúce z uvedených ustanovení zákona č. 23/1962 Zb., a tým svoje rozhodnutia ani náležite neodôvodnili presvedčivým a právne vyčerpávajúcim spôsobom. Krajský súd predovšetkým poukázal na zmluvu o výkone práva poľovníctva uzavretú medzi subjektom Lesy SR, š.p. ako prenajímateľom a Q. C. - I., ako nájomcom. Medzi účastníkmi podľa názoru krajského súdu nebolo sporné, že v čase uzatvárania predmetnej zmluvy navrhovateľ nemal platný poľovný lístok, a teda ani nemohol zákonným spôsobom nadobudnúť práva a povinnosti upravené zákonom č. 23/1962 Zb. Argumentácia správnych orgánov poukazujúcu na následnú procedúru schvaľovania predmetných zmlúv, keď v čase začatia správneho konania už bol Q. C. držiteľom platného poľovného lístka na danom závadnom právnom stave týkajúcom sa predmetnej zmluvy podľa názoru krajského súdu nič nezmenila. S poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka krajský súd dôvodil, že neplatnosť právneho úkonu (predmetnej zmluvy) nie je možné právne „zhojiť“ následným nadobudnutím oprávnenia účastníka daného právneho úkonu pre práva a povinnosti, ktoré v čase uzatvorenia zmluvy nadobudnúť nemohol. Podľa názoru krajského súdu

bolo povinnosťou správnych orgánov oboch stupňov v súlade s obsahom rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/5373/2010-119 zo dňa 16.02.2012 a tiež vyššie uvedeným uznesením najvyššieho súdu sa danou hmotnoprávnou otázkou dôsledne zaoberať a administratívne rozhodnutia podrobne odôvodniť v naznačenom smere.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcom, ktorí boli v konaní úspešní, priznal právo na náhradu trov konania. O trovách konania príbratého účastníka konania krajský súd rozhodol aplikujúc § 246c ods. 1 prvá veta OSP postupom podľa § 142 a nasl. OSP a s poukazom na neúspech príbratého účastníka v súdnom preskúmvacom konaní.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal príbratý účastník v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby najvyšší súd zmenil rozsudok krajského súdu a žalobu zamietol alebo napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

Príbratý účastník sa cítil byť dotknutý na svojich právach napadnutým rozsudkom a mal za to, že druhostupňový správny orgán sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými náležitosťami, ktoré mu boli vytýkané predchádzajúcimi súdnymi rozhodnutiami v danej veci a rozhodol v súlade so zákonom, keď opätovne potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o schválení zmlúv o nájme výkonu práva poľovníctva podľa § 16 ods. 1 zákona č. 23/1962 Zb.

Zastával názor, že vzhľadom na nejednoznačnosť právneho predpisu v čase uzavretia nájomných zmlúv ohľadom spôsobilosti nájomcu na uzavretie nájomných zmlúv za účelom vytvorenia poľovného revíru nie je možné neskorším extenzívnym výkladom spochybniť jeho spôsobilosť, nakoľko právny predpis v čase uzavretia nájomných zmlúv jednoznačne neurčil kritériá spôsobilosti. Poukázal na to, že či už označený pod obchodným menom SHR s uvedením IČO bol spôsobilý na uzavretie nájomnej zmluvy a ako fyzická osoba disponoval s platným poľovným lístkom, keďže v rozhodnom čase mohol poľovný lístok získať len ako fyzická osoba. Zdôraznil, že v čase rozhodnutia o schválení nájomných zmlúv bezpochyby disponoval so všetkými oprávneniami a mal spôsobilosť k užívaniu poľnohospodárskych pozemkov, ktoré boli súčasťou poľovného revíru.

Ďalej príbratý účastník poukázal na § 139 Občianskeho zákonníka a v tejto súvislosti na rozhodovanie o nájme poľnohospodárskych pozemkov ako spoločnej veci. Mal za to, že vytýkané formálne porušenie právnych predpisov voči menšinovým spoluvlastníkom nehnuteľností nemá na vec žiadny vplyv, lebo ak spoluvlastníci s nadpolovičnou väčšinou rozhodnú o spoločnej veci, je to záväzná aj pre menšinových spoluvlastníkov. Čiže aj bez súhlasu žalobcov v 3. a 4. rade mohli väčšinoví spoluvlastníci rozhodnúť o využití poľnohospodárskych pozemkov. Konštatoval, že nesúhlas žalobcov v 3. a 4. rade s užívaním nehnuteľností je právne irelevantný, nakoľko nedisponujú takými spoluvlastníckymi podielmi, ktoré by im umožnili rozhodnúť o spôsobe užívania predmetných nehnuteľností.

Žalobcovia vo vyjadrení k odvolaniu príbratého účastníka súhlasili s napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Košiciach.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu príbratého účastníka uviedol, že Krajský lesný úrad Košice, ako v tom čase druhostupňový správny orgán, sa vysporiadal so všetkými náležitosťami poukázanými v rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/5373/2010-119 zo dňa 16.02.2012 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžo/41/2010 zo dňa 15.03.2011.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, a v zmysle § 1 písm. b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa

doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 23. augusta 2017 podľa § 156 ods.1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Z obsahu pripojeného súdneho a administratívneho spisu vyplýva, že žiadosťou doručenu Obvodnému lesnému úradu v Michalovciach dňa 27.08.2009 právny subjekt - Q. C., samostatne hospodáriaci roľník, Q. XXX, požiadal o schválenie nájomných zmlúv podľa § 16 ods. 1 zákona č. 23/1962 Zb., uzavretých v období od 15.05.2007 do 28.08.2009, na výkon práva poľovníctva v poľovnom revíre č. XX D., uzavretých medzi ním ako nájomcom a v žiadosti uvedenými prenajímateľmi. O uvedenej žiadosti rozhodol Obvodný lesný úrad v Michalovciach rozhodnutím č. 2009/00532/4-Fer zo dňa 07.10.2009 tak, že predmetné zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva schválil. Po odvolaní žalobcu v 1. rade a ďalších účastníkov správneho konania vydal Krajský lesný úrad Košice dňa 23.12.2009 rozhodnutie č. 2009/00375-2, ktorým odvolanie zamietol a uvedené rozhodnutie vydané v prvom stupni potvrdil. Následne dňa 24.02.2010 podal žalobca v 1. rade na Krajský súd v Košiciach žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správnych orgánov v súvislosti s uvedenými rozhodnutiami, o ktorej krajský súd rozhodol rozsudkom č.k. 6S/5373/2010-49 zo dňa 01.07.2010 tak, že žalobu zamietol. Postup správnych orgánov pri schvaľovaní predmetných nájomných zmlúv považoval krajský súd za správny a zákonné podmienky v tejto súvislosti za splnené. Po odvolaní žalobcu v 1. rade voči tomuto rozsudku krajského súdu vydal Najvyšší súd SR dňa uznesenie sp. zn. 4Sžo/41/2010 zo dňa 15.03.2011, ktorým uvedený rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Najvyšší súd okrem poukázania na to, že krajský súd sa mal a mohol zaoberať všetkými žalobcom v 1. rade uvedenými žalobnými námietkami bez ohľadu na to, v akom rozsahu a ako formuloval dôvody v odvolacom správnom konaní, dal prvostupňovému súdu do pozornosti, že sa nevysporiadal s podstatnými námietkami žalobcu v 1. rade, či Q. C. - I. si mohol alebo nemohol prenajať výkon práva poľovníctva od vlastníkov poľovných pozemkov. Ďalej mal krajský súd zvážiť možnosť, či je potrebné pribrať do konania tých účastníkov, ktorí by sa prípadným zrušením rozhodnutia mohli cítiť dotknutí na svojich právach a povinnostiach a taktiež sa riadne vysporiadať s námietkou, či zmluva o výkone práva poľovníctva, uzavretá medzi Lesy SR a Q. C. - I., mohla byť v čase jej podpisu aj uzavretá alebo ide o absolútne neplatný právny úkon, keďže v čase jej podpisu nemal platný poľovný lístok ani ako fyzická osoba nepodnikateľ. Po následnom pribratí ďalších účastníkov správneho konania vydal krajský súd vo veci rozsudok sp. zn. 6S/5373/2010-119 zo dňa 16.02.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 02.05.2012 a ktorým vyššie uvedené rozhodnutia správnych orgánov zrušil a vec vrátil Krajskému lesnému úradu Košice, ako v tom čase odvolaciemu správne-

orgánu, na ďalšie konanie. Krajský súd vychádzajúc z právne záväzného rozhodnutia najvyššieho súdu dospel k záveru, že rozhodnutia správnych orgánov nie sú dostatočným spôsobom odôvodnené, a preto ich vyhodnotil ako nepreskúmateľné.

V ďalšom konaní vydali správne orgány rozhodnutia uvedené v úvode tohto rozsudku, ktorými boli opätovne schválené pribratým účastníkom predložené zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva, pričom správne orgány opätovne poukazovali na splnenie zákonných podmienok na schválenie predmetných zmlúv podľa § 16 ods. 1 zákona č. 23/1962 Zb.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Košiciach, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 1 a 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožnil v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedených v odvolaní dopĺňa nasledovné:

Podľa § 2 ods. 1 a 2 zákona č. 23/192 Zb. právo poľovníctva je súhrn práv a povinností zver cieľavedome chovať a chrániť, loviť ju, ulovenú alebo inak usmrtenú zber si privlastňovať, zbierať zhody parožia a vajcia pernatej zveri. Právo poľovníctva patrí vlastníčkovi pozemku; vykonávať ho možno len podľa tohto zákona a predpisov vydaných na jeho vykonanie.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 23/1962 Zb. občania s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky, ktorí majú platné poľovné lístky, môžu vytvárať poľovnícke združenia alebo iné poľovné spoločnosti (ďalej len "poľovnícke združenia") na to, aby spoločne vykonávali v poľovných revíroch právo poľovníctva. Poľovnícke združenie je právnickou osobou.

Podľa § 14 ods. 1 zákona č. 23/192 Zb. o výkone práva poľovníctva rozhoduje vlastník poľovných pozemkov uznaných za poľovný revír, ak ide o poľovné pozemky toho istého vlastníka (ďalej len "vlastník poľovného revíru"), alebo vlastníci poľovných pozemkov zlúčených alebo pričlenených do uznaného poľovného revíru (ďalej len "vlastníci spoločného poľovného revíru").

Podľa § 14 ods. 2 zákona č. 23/1962 Zb. vlastník poľovného revíru alebo vlastníci spoločného poľovného revíru môžu právo poľovníctva vykonávať sami (§ 2 ods. 2), alebo môžu tento výkon za odplatu prenajať (§ 16). Pri nájme výkonu práva poľovníctva je jeho súčasťou oprávnenie vstupovať v nevyhnutnej miere na poľovné pozemky.

Podľa § 14 ods. 3 zákona č. 23/1962 Zb. výkon práva poľovníctva možno prenajať poľovníckemu združeniu (§ 4) alebo inej právnickej alebo fyzickej osobe, pre ktoré platí § 4 primerane.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 23/1962 Zb. zmluva o posúdení výkonu práva poľovníctva musí sa uzavrieť písomne na čas 10 rokov. Pre platnosť tejto zmluvy, jej zmenu alebo predĺženie treba schválenie okresného národného výboru (pozn.: prvostupňový správny orgán).

Podľa § 14 ods. 1 správneho poriadku účastníkom konania je ten, o koho právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach sa má konať alebo koho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté; účastníkom konania je aj ten, kto tvrdí, že môže byť rozhodnutím vo svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutý, a to až do času, kým sa preukáže opak.

Pojem účastník konania patrí ku kľúčovým pojmom správneho poriadku, pretože prostredníctvom tohto subjektu dochádza v správnom konaní k individualizácii abstraktných vzťahov upravených v hmotnoprávných predpisoch. Legálna definícia účastníka konania v správnom poriadku je formulovaná relatívne široko, aby postihla čo najširší okruh subjektov, ktorých sa môže správne konanie dotknúť. Účastník konania je predovšetkým definovaný kombináciou troch všeobecných kritérií. V každom prípade je znakom účastníka konania hmotnoprávny pomer fyzickej osoby alebo právnickej osoby k veci, ktorá je predmetom konania. Správny poriadok priznáva postavenie účastníka každému, kto spĺňa procesné predpoklady, bez ohľadu na to, či v skutočnosti spĺňa aj materiálne predpoklady. V danom prípade je nesporné, že žalobcovia v 3. a 4. rade sú spoluvlastníkmi poľovných pozemkov začlenených do poľovného revíru č. XX D., a preto bolo povinnosťou správnych orgánov s nimi konať ako s účastníkmi konania, keďže rozhodnutia správnych orgánov sa nepochybne dotýkajú ich subjektívnych práv. V tomto kontexte neobstojí argumentácia odvolateľa, že porušenie právnych predpisov voči menšinovým spoluvlastníkom nehnuteľností nemá na vec žiadny vplyv, a to s poukazom na rozhodovanie o spoločnej veci väčšinou hlasov. Správny poriadok totiž pri definícii účastníka správneho konania neberie ohľad na silu subjektívneho práva účastníka konania vyplývajúceho z príslušného hmotnoprávneho predpisu.

Okrem uvedeného pochybenia správnych orgánov, ktoré je samostatným dôvodom na zrušenie rozhodnutí správnych orgánov, sa odvolací súd stotožnil aj s názorom krajského súdu, že správne orgány oboch stupňov neodôvodnili dostatočným a právne vyčerpávajúcim spôsobom okolností týkajúce sa spôsobilosti pribratého účastníka na uzavretie zmlúv o nájme výkonu práva poľovníctva, predovšetkým s ohľadom na podmienky uvedené v § 4 ods. 1 zákona č. 23/1962 Zb. Výkon práva poľovníctva možno prenajať fyzickej osobe za primeranej aplikácie podmienok uvedených v § 4 tohto zákona. Jednou z týchto podmienok je disponovanie s platným poľovným lístkom. V danom prípade je nesporné, že odvolateľ, či už ako samostatne hospodáriaci roľník alebo ako fyzická osoba, v čase uzavretia zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva s prenajímateľom Lesy SR, š.p., nedisponoval platným poľovným lístkom, a teda nespĺňal podmienku zakotvenú v uvedenom zákonnom ustanovení. Najvyšší súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že odvolateľ nemohol preto zákonným spôsobom nadobudnúť práva a povinnosti upravené zákonom č. 23/1962 Zb. a následný proces schvaľovania predmetných zmlúv, keď v čase začatia správneho konania už bol odvolateľ ako fyzická osoba držiteľom platného poľovného lístka na tomto závadnom právnom stave týkajúcom sa predmetnej zmluvy nič nemohol zmeniť.

Keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby, nerozhodol svojvoľne a nezákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenu alebo zrušenie napadnutého rozsudku, považujúc jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí rozpor so zákonom, rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V zmysle § 250k ods. 1 OSP na náhradu trov úspešných žalobcov je možné zaviazat' len žalovaného a keďže odvolacie konanie nebolo začaté na základe odvolania podaného z jeho strany, najvyšší súd považoval túto procesnú situáciu za dôvod pre nepriznania náhrady trov odvolacieho konania. Pribratému účastníkovi ako neúspešnému odvolateľovi náhrada trov odvolacieho konania zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.